

Sygn. akt IV CZ 120/11

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko E. D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 stycznia 2012 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 14 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód A. B. wniósł osobiście skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 27 sierpnia 2010 r., w którym Sąd ten oddalił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 20 października 2005 r.

Postanowieniem z dnia 14 października 2010 r., Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną powoda. Od tego postanowienia powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł zażalenie do Sądu Najwyższego, zarzucając naruszenie art. 398¹ § 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w zażaleniu są niezasadne.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, zatem skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego może sporządzić i wnieść w imieniu strony tylko adwokat lub radca prawny. Nie dotyczy to sytuacji, gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych a także, gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa - 87¹ § 2 k.p.c. Skoro skarżący nie spełnia tych wymagań skarga kasacyjna wniesiona przez niego osobiście – jak prawidłowo ocenił Sąd drugiej instancji - była niedopuszczalna i podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Trafnie także Sąd Okręgowy przyjął, że jego postanowienie z dnia 27 sierpnia 2010 r., nie jest orzeczeniem, które zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., może być zaskarżone skargą kasacyjną, co było dodatkową przyczyną uzasadniającą odrzucenie niedopuszczalnej skargi kasacyjnej. Art. 398¹ § 1 k.p.c. przewiduje, że skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Postanowienie

Sądu Okręgowego z dnia 27 sierpnia 2010 r. w przedmiocie oddalenia zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 20 października 2005 r., którym odrzucono zażalenie powoda na zarządzenie w przedmiocie zwrotu pozwu, nie należy do orzeczeń, od których można wnieść skargę kasacyjną.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.